

stížen právní újmou, jestliže platy, k nimž je zavázán mezi prvním dnem v měsíci a dnem, ke kterému byla výplata jeho platu posunuta, budou vykonány nejpozději druhého dne všedního následujícího po dni výplaty. Dnem výplaty u povinné strany byl 10. březen 1936 a mohla tedy svému závazku právně dostáti dne 11. března 1936 a pak-li právě tohoto dne byla exekuce povolena za měsíc březen, stalo se tak neprávem a bylo tedy stížnosti jako odůvodněné v tomto bodě vyhověno a napadené usnesení změněno. Pokud se týče exekuce zajišťovací, není stížnost odůvodněna, neboť dle § 6 zákona ze 16. prosince 1930 čís. 4 Sb. z. a n. z r. 1931 k zajištění nároku na výživné může být povolena zajišťovací exekuce, jakmile se zahájí nebo již dříve se zahájila proti dlužníku exekuce k vydobytí některé dospělé dávky. Zajištění smí být povoleno jen pro dávky, které dospějí v jednom roce a není třeba, aby bylo osvědčeno, že je ohroženo jejich dobytí. Dávky za leden a únor 1936 jsou dospělé a uhrazovací exekuce byla pro ně už zahájena, takže zajišťovací exekuce pro další dávky byla právem povolena. Stížnost v tomto bodě není odůvodněna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Závazek, o němž jde, vznikl dne 25. března 1933. Není rozhodnou pro použití § 2 zák. ze dne 9. listopadu 1933 čís. 205 Sb. z. a n. ani splatnost závazku, ani doba vydání usnesení, jimiž se povinnost povinného ku placení deklaratorním způsobem stanoví, nýbrž jediné doba vzniku závazků. Nebylo lze proto povolit exekuci pro výživné splatné dne 1. března 1936 a poukazuje se jinak na správné důvody rekursního soudu (srovnej rozh. čís. 14169 Sb. n. s.).

Čís. 15357.

Pro výživné ze zákona a odškodnění manželky podle § 1266 obč. zák. za ušlé výživné nelze povolit exekuci v příčině částek splatných po smrti povinného manžela.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1936, R I 960/36.)

P r v ý s o u d povolil vymáhající věřitelce k vydobytí výživného proti jejímu manželovi exekuci zabavením pohledávky. R e k u r s n í s o u d vyhověl částečně rekursu pozůstalosti po povinném a povolil exekuci pouze k vydobytí pohledávky vymáhající strany na výživném splatném 1. srpna 1935; další návrh vymáhající strany na povolení exekuce také k vydobytí pohledávání vymáhající strany pro výživné splatné od 1. září 1935 do konce dubna 1936 zamítl. D ů v o d y: Soudním smírem ze dne 29. července 1931 se Edmund L. zavázal platiti své rozloučené manželce, vymáhající straně, Aurelii L-ové měsíčně na alimentech 700 Kč počínaje 1. srpnem 1931 pod exekuci. Ježto nárok ten na vý-

živné má svůj základ v § 91 obč. zák. a tudíž v právu rodinném, a jest proto povahy čistě osobní, zanikl nárok ten smrtí Edmunda L-e dne 7. srpna 1935 nastalou; mohou proto exekucí býti vymáhány pouze alimenty splatné před úmrtím Edmunda L-e, tudíž pouze za měsíc srpen 1935, nikoli pak další alimenty splatné od 1. září 1935 do konce dubna 1936, tudíž již po smrti povinného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Zadostučinění, které přísluší manželce podle § 1266 obč. zák., má povahu zákonného výživného dle § 91 obč. zák. Tento právní názor vyslovil nejvyšší soud již v několika svých rozhodnutích (čís. 11154, 13375, 13838 a 14435 Sb. n. s.) a také novější teorie názor ten zastává (srov. Dr. Klang: Komentář k vš. obč. zák. z r. 1932, III. k § 1266 obč. zák.). Ostatně strany samy ve smíru, který jest exekucním titulem, nárok ten jako výživné označily. Neshledal proto dovolací soud zákonného důvodu, aby usnesení rekursního soudu bylo změněno nebo zrušeno.

Čís. 15358.

K § 143 obč. zák.

Prarodiče, kteří hradí náklady na výživu dítěte, nemohou žádati, aby jim byla též svěřena výchova dítěte, nevyžaduje-li toho zájem a prospěch dítěte.

Nejde o nezákonnost, nerozhodly-li soudy dříve, než uložily prarodiči placení výživného na vnuka, o tom, komu dítě má býti dáno do výživy a výchovy.

Uložení povinnosti k placení výživného předpokládá, že se dítěti nedostává výživy ani z vlastního jmění, ani od někoho jiného.

(Rozh. ze dne 2. září 1936, R I 720/36.)

Nezl. žadatelka jest dítko rozvedených rodičů, z nichž žádný není s to dostáti vyživovací povinnosti. Žadatelka sama žije u rodičů matčiných. K jejímu návrhu uložily nižší soudy jejímu otcovskému dědu, by jí přispíval na výživu určitou částkou měsíčně.

Nejvyšší soud uložil k dovolacímu rekursu povinného prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Povinný se neprávem dovolává rozhodnutí čís. 12864 Sb. n. s., ježto tam šlo o uložení placení výživného manželskému otci. Jde-li však o uložení povinnosti k placení výživného jednomu z prarodičů v době, kdy rodiče dítěte jsou ještě na živu, nemá otázka, komu dítě má býti dáno